

Sud Bosne i Hercegovine
Суд Босне и Херцеговине

Broj: S1 3 U 013388 13 U
Sarajevo, 06.03.2014.godine.

Sud Bosne i Hercegovine u Sarajevu u vijeću za upravne sporove sastavljenom od sudija Jadranke Brenjo kao predsjednika vijeća, Šahbaza Džihanovića i Branimira Orašanina kao članova vijeća, uz sudjelovanje Razije Behlulović kao zapisničara, u upravnom sporu tužitelja AMUS-Asocijacija kompozitora muzičkih stvaralaca BiH, koga zastupa advokat Mirna Milanović-Lalić i dr. iz Sarajeva, ul. Trg djece Sarajeva broj 1/V Sarajevo, protiv rješenja broj:06-26-3-004-41-II/13 od 11. juna 2013. godine, tuženog Konkurencijsko vijeće Bosne i Hercegovine Sarajevo, u upravnoj stvari zloupotrebe dominantnog položaja zaključivanjem zabranjenog sporazuma kojim se nameće kupovna i prodajna cijena ili druge trgovinske usluge kojima se ograničava konkurencija u skladu sa Zakonom o konkurenciji, na nejavnoj sjednici održanoj dana 06.03.2014.godine, donio je sljedeću:

PRESUDU

Tužba se odbija.

Obrazloženje

Rješenjem tuženog Konkurencijskog vijeća BiH broj: 05-26-3-004-41-II/13, od 11.juna 2013.godine: prvo, utvrđeno je da je AMUS-Asocijacija kompozitora-muzičkih stvaralaca iz Sarajeva, odredbom člana 8, člana 10. i člana 11. Kolektivnog ugovora u vezi korištenja muzičkih djela emitovanjem od 01.oktobra 2012.godine, kao i odrebama člana 1. Aneksa Kolektivnog ugovora u vezi korištenja muzičkih djela emitovanjem od 05.marta 2013.godine, zloupotrijebila dominantni položaj zaključivanjem zabranjenog sporazuma kojim je nametnula kupovne i prodajne cijene ili druge trgovinske uslove kojima se ograničava konkurencija iz odredbi člana 10.stav 2. tačka a) Zakona o konkurenciji, primijenila različite uslove za istu ili sličnu vrstu poslova s ostalim stranama čime ih dovodi u neravnopravan i nepovoljan konkurencijski položaj iz odredaba člana 10. stav 2. tačka c) Zakona o konkurenciji, i uslovila da druga stranka prihvati dodatne obaveze koje po svojoj naravi ili prema trgovinskom običaju nemaju veze s predmetom takvog sporazuma iz odredbi člana 10. stav 2. tačka d) istog Zakona; drugo, utvrđeno je da je navedena asocijacija odredbom člana 6, člana 8. i člana 9. Ugovora o neisključivom ustupanju prava korištenja muzičkih djela repertoara AMUS-a, zaključenih na osnovu odredbi Kolektivnog ugovora u vezi korištenja muzičkih djela emitovanjem s registrovanim elektronskim emiterima, zloupotrijebila dominantni položaj zaključivanjem zabranjenog sporazuma kojim je nametnula kupovne i prodajne cijene ili druge

trgovinske uslove kojima se ograničava konkurencija iz citiranih odredaba Zakona o konkurenciji; treće, zabranjeno je Asocijaciji kompozitora- muzičkih stvaralaca svako buduće postupanje iz prve i druge tačke tačke dispozitiva citiranog rješenja, kao i svako drugo postupanje na relevantnom tržištu kojim bi regostrovane elektronske emitere koji nisu članovi Asocijacije privatnih i tv stanica BiH, dovelo u nepovoljniji položaj na relevantnom tržištu pružanja usluga regulisanja autorskih prava autora muzičkih djela emitovanjem u Bosni i Hercegovini.

Četvrtom tačkom dispozitiva istog rješenja, naloženo je Asocijaciji kompozitora- muzičkih stvaralaca da odmah, a najkasnije u roku od 30 dana od prijema rješenja, uskladi citirane odredbe Kolektivnog ugovora u vezi korištenja muzičkih djela emitovanjem za 2013.godinu, na način da osigura svim registrovanim korisnicima- elektronskim emiterima identične uslove na relevantnom tržištu pružanja usluga regulisanja autorskih prava autora muzičkih djela emitovanja u BiH; a petom tačkom dispozitiva istog rješenja, navedenoj asocijaciji je naloženo da u roku od 60 dana od prijema rješenja, uskladi sve ugovore o neisključivom ustupanju prava korištenja muzičkih djela sa repertoara AMUS-a zaključene s elektronskim emiterima za 2013.godinu, te da o tome dostavi obavijest Konkurencijskom vijeću.

Rješenjem je takodjer, izrečena novčana kazna Asocijaciji kompozitora-muzičkih stvaralaca iz Sarajeva u visini od 5.500,00 KM, radi zloupotrebe dominantnog položaja iz odredbi člana 10. stav 2. tačke a) c) i d) Zakona o konkurenciji, utvrđene u tački I. i II. dispozitiva ovog rješenja, koju je dužna platiti u roku 8 dana od prijema rješenja, kao i novčana kazna Mladenu Kaporu predsjedniku Udruženja lokalnih radio stanica RS iz Istočnog Sarajeva u visini od 1.500,00 KM jer nije postupio po zahtjevu Konkurencijskog vijeća za dostavljanje tražene dokumentacije u ostavljenom roku.

Istim rješenjem, odbijeni su kao neosnovani, zahtjevi za pokretanje postupka Udruženja Sine Qua Non za kolektivno ostvarivanje i zaštitu autorskih i srodnih prava, protiv Asocijacije kompozitora-muzičkih stvaralaca, radi utvrđivanja zloupotrebe dominantnog položaja u dijelu koji se odnosi na odredbe člana 10. stav 1. tačka b), Zakona o konkurenciji, odnosno, radi utvrđivanja zabranjenog sporazuma u dijelu koji se odnosi na odredbe člana 4. stav 1. tačke a) d) i e) istog Zakona, budući da je i tački I. i II. dispozitiva ovog rješenja, utvrđena zloupotreba dominantnog položaja u odredbama zaključenog zabranjenog sporazuma, te je Asocijacija kompozitora –muzičkih stvaralaca obavezana da isplati novčani iznos od 2.293,20 KM udruženju Sine Qua Non, za naknadu troškova postupka, pod prijetnjom prinudnog izvršenja.

Protiv navedenog rješenja Udruženje Asocijacija kompozitora-muzičkih stvaralaca AMUS tužbom je pokrenuo upravni spor iz razloga nedostatka nadležnosti odnosno prekoračenja granice ovlaštenja koja su data Vijeću i suprotno cilju u kojem joj je ovlaštenje dato, zbog nepravilne primjene materijalnog prava i zbog nepravilno utvrđenog činjeničnog stanja, iz kojih razloga predlaže da se tužba usvoji, osporeno rješenje poništi te da se tužitelju naknade troškovi spora.

U vezi sa nedostatkom nadležnosti odnosno prekoračenja granica ovlaštenja Vijeća, tužitelj ističe da je Vijeće bilo apsloutno nenadležno za odlučivanje jer je tužitelj postupao u skladu sa propisima Zakona o kolektivnom ostvarivanju autorskog i srodnih prava kao lex specialis zakonom koji utvrđuje sistemsko rješavanje pitanja

kolektivne zaštite autorskog i srodnih prava iz kojih razloga je ponašanje tužitelja izuzeto i ne podliježe odredbama o zaštiti konkurencije. Tužitelj je vodeći se interesima autora s jedne strane, i interesima korisnika s druge strane, Tarifu za emitere odredio kolektivnim ugovorom sa reperzentativnim udruženjima vodeći se elementima iz člana 23. citiranog Zakona, a ista je primjenjivana i na ostale korisnike, a osnovanost odnosno primjenu Tarfe nije osporio ni jedan korisnik, dok je društvo Sine Qua Non pred Vijećem pokrenulo postupak iako je za odlučivanje u ovoj pravnoj stvari prema članu 32. Zakona o kolektivnom ostvarivanju autorskog i srodnih prava (u daljem: ZKOPSP) nadležno Vijeće za autorsko pravo kao stručni, nezavisni i nepristrasni organ u oblasti autorskog prava, te se u tom smislu poziva i na komentar člana 33. prijedloga navedenog zakona od 15. januara 2010. godine.

Tužitelj pogrešnu primjenu materijalnog prava vidi u tome da Vijeće nije cijnilo odredbe Zakona o autorskim i srodnim pravima, odnosno ZKOASP-a kada je utvrdilo da je tužitelj zloupotrijebio dominantan položaj odredjivanjem (i) minimalne naknade elektronskim emiterima, i (ii) popusta pojedinim elektronskim medijima, jer kolektivne organizacije kao što je tužitelj, u skladu sa članom 2. stav 2. Zakona o kolektivnom ostvarivanju autorskog i srodnih prava, ostvaruju autorska prava za račun autora koji ima neotudjivo pravo raspolaganja odnosno ustupanja svojih djela, a smisao ovog zakona je prvenstveno da se zadovolje interesi autora u odnosu na interese korisnika, a tarife odredjene ugovorima smatraju se primjerenim sve do donošenja drugačije odluke Vijeća za autorsko pravo, te da prema tome, Konkurencijsko vijeće nema ovlašćenja koja mu pripadaju u nekim drugim oblastima. Osim toga, minimalna naknada utvrđena Tarifom je ustanovljena imajući u vidu sve elemente iz člana 23. ZKOASP, a osnovni zadatak kolektivnih organizacija je da vrši raspodjelu naknade autorima, pa je minimalna naknada ustanovljena radi održivosti sistema zaštite prava intelektualne svojine, dok sam AMUS nema korist od naknada već autori. Navodi da je praksa kolektivnih organizacija u susjednim državama odavno prihvatila procentualne popuste te se poziva na nedavno zaključeni ugovor između Sokoja-Organizacije muzičkih autora Srbije i ANEM-a, Asocijacije nezavisnih elektronskih medija kojim se konstatuje da su Tarifom utvrđena umanjenja, u zavisnosti od razvijenosti regiona u kome se nalazi sjedište korisnika. U odnosu na neopravdano „vezivanje usluga,“ odnosno da je AMUS uslovljavao zaključivanje ugovora za muzička prava plaćanjem naknade za fonograme, tužitelj smatra da Vijeće nije dokazalo da je do takvog uslovljavanja i došlo, kao i da pitanje ovlašćenja AMUS-a da i ova prava štiti nije pitanje za Konkurencijsko vijeće, već za onoga ko takva ovlašćenja dodjeljuje u skladu sa ZKOASP-om, te da sami korisnici nisu imali primjedaba po ovom pitanju nego Sine Qua Non koji je i uspostavila postojeći sistem.

Pogrešno utvrđeno činjenično stanje tužitelj vidi u činjenici da je osporenim rješenjem utvrđeno da je tužitelj zloupotrijebio dominantan položaj tako što je obračunavao različite tarifne procenete za elektronske emitere radio programa (4% i 3,2%) i tarife za elektronske emitere tv programa (od 2% i 1,6%), a tužitelj je utvrdio Tarifu za posebne kategorije što nije u suprotnosti sa ZKOASP-om, iz razloga što postoje različite kategorije emitera utvrđene Kolektivnim i Pojedinačnim ugovorom, prva kategorija iz člana 10. Kolektivnog, odnosno člana 8. Pojedinačnog ugovora, i druga kategorija utvrđena članom 11. Kolektivnog, odnosno članom 9. Pojedinačnog ugovora, da se radi o različitim kategorijama korisnika iz kojih razloga nije osnovan zaključak Vijeća da je AMUS selektivnim i neosnovanim različitim pristupom prema

navedenim korisnicima zloupotrijebio dominantni položaj budući je primijenio različite uslove za istu ili sličnu vrstu poslova. Smatra da diskriminacija među ovim korisnicima nije neopravdana jer ne predstavljaju privredne subjekte u istim ili sličnim pravnim okolnostima, iz kojeg razloga nema ni povrede konkurencije.

Tužitelj posebno smatra da je visina kazne diskriminatorna i neopravdana te da Konkurencijsko vijeće nije uzelo u obzir kratko trajanje povrede od 1. oktobra 2012. godine do 5. marta 2013. godine, niti je AMUS bio svjestan posljedica svoga postupanja, pri čemu ističe da je sporni sistem kolektivne zaštite naslijeđen što je trebalo uzeti kao olakšavajuće okolnosti, a što tuženi nije učinio, te da takvo njegovo postupanje predstavlja grubo kršenje propisa o konkurenciji.

U opširno datom odgovoru na tužbu, tuženo Konkurencijsko vijeće BiH ostaje kod osporenog rješenja i predlaže da se tužba odbije kao neosnovana.

Takodjer, u odgovoru na tužbu, zainteresirano lice Udruženje Sine Qua Non iz Sarajeva, smatra da je osporeno rješenje pravilno i zakonito te da tužbu tužitelja treba odbiti kao neosnovanu.

Sud je ispitao pravilnost i zakonitost osporenog rješenja u granicama člana 35. Zakona o upravnim sporovima BiH („Službeni glasnik BiH“ broj: 19/02 do 74/10), pa je odlučio kao u dispozitivu presude iz slijedećih razloga:

Osporenim rješenjem od 11. juna 2013. godine, tuženo Konkurencijsko vijeće BiH je utvrdilo da je Asocijacija kompozitora-muzičkih stvaralaca iz Sarajeva, zloupotrijebila dominantan položaj zaključivanjem zabranjenog sporazuma kojim je nametnula kupovne i prodajne cijene ili druge trgovinske uslove kojima se ograničava konkurencija, odnosno, primijenila različite uslove za istu ili sličnu vrstu poslova s ostalim stranama čime ih dovodi u neravnopravan i nepovoljan konkurencijski položaj, odnosno, uslovlila da druga stranka prihvati dodatne obaveze koje po svojoj naravi ili prema trgovinskom običaju nemaju veze s predmetom takvog sporazuma, sve iz relevantnih odredbi Zakona o konkurenciji, a što je precizno navedeno u dispozitivu osporenog rješenja, iz kojih razloga je Asocijaciji kompozitora-muzičkih stvaralaca zabranjeno svako buduće, odnosno svako drugo postupanje na relevantnom tržištu iz tačke I. i II. osporenog rješenja, kojim bi registrovane elektronske emitere koji nisu članovi ove asocijacije, dovelo u nepovoljniji položaj na relevantnom tržištu pružanja usluga regulisanja autorskih prava autora muzičkih djela emitovanjem u Bosni i Hercegovini, te je tužitelju takodjer, naloženo da u roku od 30. odnosno 60. dana od prijema ovog rješenja, uskladi relevantne odredbe Kolektivnog ugovora u vezi korištenja muzičkih djela emitovanjem u 2013. godine, odnosno, da uskladi sve ugovore o neisključivom ustupanju prava korištenja muzičkih djela sa repertoara AMUS-a zaključene s elektronskim emiterima za 2013. godinu, i da o tome obavijeti Konkurencijsko vijeće. Istim rješenjem tužitelju je izrečena novčana kazna u visini od 5.500,00 KM, radi zloupotrebe dominantnog položaja iz odredbi člana 10. stav 2. tačka a) c) i d) Zakona o konkurenciji utvrdjene u tački I. i II. osporenog rješenja.

Navodi tužitelja kojim se osporava rješenje tuženog, odnosno navodi tužitelja koji se odnose na nenadležnost Konkurencijskog vijeća za postupanje u ovoj pravnoj stvari, zatim, navodi koji se odnose na nepravilnu primjenu materijalnih propisa te

na pogrešno utvrđeno činjenično stanje u ovoj pravnoj stvari, nisu doveli u pitanje pravilnost i zakonitost osporenog rješenja iz kojih razloga je, prema stanovištu ovog suda, osporeno rješenje pravilno i zakonito.

Iz spisa predmetne pravne stvari, kao i prema obrazloženju osporenog rješenja, proizilazi da je Institut za intelektualno vlasništvo BiH donio Rješenje o izdavanju dozvole za kolektivno ostvarivanje prava autora muzičkih djela Asocijaciji kompozitora-muzičkih stvaralaca-AMUS, te je ova asocijacija, prema tom rješenju, jedina kolektivna organizacija za obavljanje poslova kolektivnog ostvarivanja prava autora muzičkih djela, odnosno autorskih prava.

Kolektivnim ugovorom u vezi sa korištenjem muzičkih djela emitovanjem, („Službeni glasnik BiH“ broj:80/12), AMUS je samoinicijativno proširio svoje nadležnosti sadržane u Rješenju o izdavanju dozvole za kolektivno ostvarivanje prava autora muzičkih djela, i na zaštitu nad izvodjačkim i fonografskim pravima, dakle, srodnim pravima, pa je elektronskim emiterima nametnuo plaćanje dodatne godišnje novčane naknade u formi tarife na srodna prava, tako što je putem jedinstvene tarife, kao to proizilazi iz člana 10. i 11. Kolektivnog ugovora i člana 8. i 9. Pojedinačnih ugovora o neisključivom ustupanju prava korišćenja muzičkih djela s repertoara ove Asocijacije zaključenih s elektronskim emiterima, odredio zbirno naplaćivanje tarife po osnovu autorskih i srodnih prava, obuhvatajući izvodjačka i fonografska prava, pri čemu na srodna prava nema potrebna ovlašćenja, a koje činjenice potvrđuje i sam tužitelj kako je sadržano u njegovom podnesku od 16.aprila 2013.godine, prema kojem navodi da su „(...)pristupili pregovorima potpuno svjesni činjenice da AMUS ima validnu licencu samo za autorska muzička prava“, iz čega se nesporno izvodi zaključak da tužitelj osim za autorska muzička prava, nema licencu i za srodna izvodjačka i fonografska prava, što nesumnivo predstavlja kršenje propisa Zakona o kolektivnom ostvarivanju autorskog i srodnih prava („Službeni glasnik BiH“ broj: 63/10), kao i člana 188. Zakona o autorskom i srodnim pravima („Službeni glasnik BiH“ broj:63/10), prema kojem, odredbe ovog zakona o naknadi za saopštavanje javnosti fonograma, iz člana 121. i 128. ovog zakona, počinju se primjenjivati nakon isteka 2013.godine.

Pored toga, iz spisa predmeta proizilazi da je AMUS na osnovu člana 6. Kolektivnog ugovora zaključio oko 120 pojedinačnih tipskih ugovora s elektronskim medijima-Ugovor o neisključivom ustupanju prava korišćenja muzičkih djela s repertoara AMUS-a, prema kojim ugovorima se ispunjavaju sve obaveze po osnovu korišćenja djela koja su zaštićena autorskim i fonografskim pravima, dakle obuhvaćena su sva autorska i srodna prava, na koji način Kolektivna organizacija ovom jedinstvenom tarifom zbirno naplaćuje naknade po osnovu svih autorskih prava, odnosno, ovim ugovorom preuzima na sebe obavezu da garantuje korisnicima koji potpišu pojedinačne ugovore na temelju Kolektivnog ugovora da ispunjavanjem obaveza po pojedinačnim ugovorima, ispunjavaju i sve obaveze po osnovu korišćenja svih autorskih kao i srodnih prava. Amus je takodjer, Aneksom Kolektivnog ugovora u vezi sa regulisanjem autorskih prava autora muzičkih djela emitovanjem („Službeni glasnik BiH“ broj:25/13), izmijenio odredbe člana 10. stav 1. Kolektivnog ugovora na način da AMUS ovim Ugovorom preuzima na sebe obavezu da garantuje korisnicima koji potpišu pojedinačne ugovore da ispunjavanjem obaveza po tim ugovorima ispunjavaju sve obaveze po osnovu korišćenja muzičkih djela koja su zaštićena autorskim pravima, čime su isključena

izvodjačka i fonografska, dakle srodna prava, s tim da nisu izmijenjene odredbe člana 11. stav 2. Kolektivnog ugovora koje se također odnose na srodna prava, prema kojima minimalna naknada koju korisnik definisan ovim članom mora na godišnjem nivou platiti Kolektivnoj organizaciji za korištenje autorskih djela (za sva autorska i srodna prava) po ovom ugovoru i pojedinačnom ugovoru (bez obzira da li pravni ili fizički subjekt – emiter ostvaruje prihode ili ne), na koji način je AMUS neovlašteno priskrbio, odnosno zadržao nadležnost da za srodna prava i dalje obračunava naknade elektronskim emiterima, čime je, i prema stanovištu ovog suda, neosnovano nametnuo dodatne obaveze velikom broju elektronskih emitera Kolektivnim ugovorom i Aneksom na ovaj ugovor, kao i Pojedinačnim ugovorima s elektronskim emiterima, koje su se ogledale u naknadama za srodna prava-izvodjačka i fonografska prava, utvrđivanje popusta, različitih tarifa i utvrđivanje godišnje minimalne naknade i sl., što je za posljedicu imalo njihov neravnopravan i nepovoljan konkurencijski položaj, a što nesumnjivo predstavlja kršenje propisa Zakona o konkurenciji BiH („Službeni glasnik BiH“ broj: 48/05. i 76/07).

Prigovor tužitelja na nedostatak nadležnosti Konkurencijskog vijeća da odlučuje u ovoj pravnoj stvari, također nije osnovan iz razloga jer se Zakonom o konkurenciji, kao sistemskim zakonom, uređuju pravila, mjere i postupci zaštite tržišne konkurencije, nadležnost i način rada Konkurencijskog vijeća na zaštiti i promociji tržišne konkurencije u Bosni i Hercegovini, dok se prema članu 2. istog Zakona, ovaj zakon primjenjuje na sva pravna i fizička lica koja posredno ili neposredno učestvuju u prometu roba ili usluga i koja svojim djelovanjem sprečavaju, ograničavaju ili narušavaju tržišnu konkurenciju na cijeloj teritoriji BiH ili značajnijem dijelu tržišta, i to na privredna društva, preduzeća i preduzetnike, bez obzira na oblik vlasništva; organe državne uprave i lokalne samouprave, kada posrednio ili neposredno učestvuju ili utječu na tržište; ostala fizička i pravna lica koja neposredno, stalno ili jednokratno učestvuju na tržištu bez obzira na pravni status, na oblik vlasništva i sl, dok se prema stavu 2. Zakona, ovaj zakon primjenjuje i na privredne subjekte koji imaju kontrolu nad drugim privrednim subjektima.

Prema članu 10. navedenog zakona, zabranjena je svaka zloupotreba dominantnog položaja jednog ili više privrednih subjekata na relevantnom tržištu, a zloupotreba dominantnog položaja posebno se odnosi na: direktno ili indirektno nametanje neloyalnih kupovnih i prodajnih cijena ili drugih trgovinskih uslova kojima se ograničava konkurencija; organizovanje proizvodnje, tržišta ili tehničkog razvoja na teret potrošača; primjenu različitih uslova za istu ili sličnu vrstu poslova s ostalim stranama, čime se dovode u neravnopravan i nepovoljan konkurentski položaj; te, zaključivanje sporazuma kojima se uslovljava da druga strana prihvata dodatne obaveze koje po svojoj prirodi ili prema trgovinskom običaju nemaju veze s predmetom takvog sporazuma.

Imajući u vidu navedene propise Zakona o konkurenciji, očigledno su neutemeljeni prigovori tužitelja o nenadležnosti Konkurencijskog vijeća da odlučuje u konkretnoj pravnoj stvari, jer se u konkretnom slučaju, radi o postupanju AMUS-a koje za posljedicu ima zloupotrebu vladajućeg položaja, odnosno njegovim aktivnostima kojima se sprečavaju, ograničavaju i narušavaju tržišne konkurencije na relevantnom tržištu, a koja pitanja su u nadležnosti Konkurencijskog vijeća u skladu sa članom 21. istog Zakona, prema kojem je Konkurencijsko vijeće samostalno tijelo koje će osigurati dosljednu primjenu ovog Zakona na cijelom

teritoriju BiH i ima isključivu nadležnost u odlučivanju o postojanju zabranjenog konkurentskog djelovanja na tržištu. Iz istih razloga su prema stanovištu ovog suda, neosnovani navodi tužitelja da je oblast zaštite autorskog i srodnih prava izuzeta od primjene dodredbi Zakona o zaštiti konkurencije, s obzirom, kako tužitelj navodi, da predmetno pitanje predstavlja specifičnu oblast koja ne podliježe normama konkurencije, jer Zakon o konkurenciji ne poznaje izuzetke na koje se tužitelj poziva, a što proizilazi i iz propisa Zakona o kolektivnom ostvarivanju autorskih i srodnih prava, pri čemu treba imati u vidu da član 33. ovog Zakona, ne utvrđuje postojanje zabranjenog konkurencijskog djelovanja na tržištu a koje obuhvata između ostalog, i utvrđivanje zabranjenog sporazuma i zloupotrebe vladajućeg položaja, utvrđivanje diskriminacije prema nekim privrednim subjektima na tržištu, kao i osiguravanje ravnopravnog tretmana prema svim privrednim subjektima na relevantnom tržištu, uključujući i tržište na kojem se pružju usluge autorskih i srodnih prava u BiH, kao što je u konkretnom slučaju, zaključivanje pojedinačnih ugovora između AMUS-a i elektronskih emitera, a koja pitanja su u isključivoj nadležnosti Konkurencijskog vijeća BiH.

Kako je Konkurencijsko vijeće u postupku koji je prethodio osporenom konačnom aktu, utvrdilo da je AMUS svojim postupanjem neovlašteno nametnuo dodatne obaveze velikom broju elektronskih emitera koji nisu članovi asocijacija iz citiranog Kolektivnog ugovora i Aneksa ovog ugovora kao i Pojedinačnih ugovora s elektronskim emiterima, kojima je iste doveo u neravnopravan i nepovoljan konkurencijski položaj što nesumnjivo predstavlja kršenje propisa Zakona o konkurenciji, tuženi je u konkretnoj pravnoj stvari, prema stanovištu ovog suda, pravilno primijenio relevantno pravo kojim se uređuju pravila, mjere i postupci zaštite tržišne konkurencije, te je sobzirom na utvrđeno činjenično stanje, u rješenju konkretne pravne stvari, Vijeće utvrdilo devet različitih oblika kršenja, odnosno zloupotrebe vladajućeg položaja iz člana 10. stav 2. tačke a), c). i d). Zakona o konkurenciji, povrede relevantnih odredbi a posebno člana 23. Zakona o kolektivnom ostvarivanju autorskog i srodnih prava u kojem nema pravnog osnova za uvođenje, odnosno utvrđivanje minimalne godišnje naknade koju je AMUS utvrdio Kolektivnim ugovorom u različitim iznosima za elektronske emitere, odnosno u Pojedinačnim ugovorima, a koje nemaju uporište u navedenom Zakonu niti u Zakonu o konkurenciji i podzakonskim aktima kojima se uređuju vertikalni sporazumi, koje aktivnosti se smatraju ozbiljnim kršenjem zakona i ne mogu se primjenjivati. Konačno, o pravilnoj primjeni materijalnog prava u konkretnoj pravnoj stvari osporeno rješenje sadrži detaljna i sveobuhvatna obrazloženja koja obrazloženja prihvata i ovaj sud iz kojih razloga smatra neosnovanim prigovore tužitelja o pogrešnoj primjeni materijalnog prava u ovoj pravnoj stvari.

Iz istih razloga, Sud smatra neosnovanim i prigovore tužitelja usmjerene na pogrešno i nepotpuno utvrđeno činjenično stanje. Naime, prema stanju spisa predmeta kao i prema obrazloženju osporenog rješenja, nesumnjivo je utvrđeno da je tužitelj zloupotrijebio vladajući položaj na način što je obračunavao različite tarife za elektronske emitere radio i tv programa, odnosno, utvrđeno je da u konkretnom slučaju postoje dvije tarife za elektronske emitere radio programa (od 4,0% i 3,2%) i različite tarife za elektronske emitere (od 2,0% i 1,6%). Također je nesporno utvrđeno da je AMUS odobrio različite postotke za elektronske emitere radio i tv programa, pozivajući se netačno na član 10. stav 5. Kolektivnog ugovora, jer je Tarifni postotak isti, odnosno identičan za radio emitere prema članu 10. stav 5. i

članu 11. stav 2. Kolektivnog ugovora i iznosi 4,0%, a da je Tarifni postotak isti, odnosno identičan za tv emitere prema citiranim odredbama Kolektivnog ugovora i iznosi 2,0%, iz čega se izvodi nesumnjiv zaključak da je AMUS u kolektivnom ugovoru po vlastitom nahodjenju, odredio da radio i tv emiteri bez obzira na koji način vrše emitovanje programa, imaju iste Tarifne postotke, a da je Aneksom uz Kolektivni ugovor, određeno da je Tarifni postotak za radio i tv emitere smanjen sa 4,0% na 3,2% i na tv emitere sa 2,0% na 2,6%, a kako je sadržano i u tabelarnom prikazu Aneksa kolektivnog ugovora, stim da se Aneksom kolektivnog ugovora navedeni postotak smanjenja nije izmijenio i u članu 11. stav 2. Kolektivnog ugovora koje se takodjer odnosi na srodna prava, čime su potvrđeni netačni navodi tužitelja da nije bilo neopravdanog vezivanja usluga, odnosno plaćanja naknada za fonograme jer je AMUS uvjetovao sklapanje ugovora za muzička autorska prava plaćanjem naknade i za fonograme, zbog čega je Konkurencijsko vijeće, na osnovu pravilno utvrđenog činjeničnog stanja u konkretnoj pravnoj stvari, takodjer, pravilno utvrdilo da je AMUS ovakvim postupanjem zloupotrijebio vladajući položaj iz odredbi člana 10. stav 2. tačka d) Zakona o konkurenciji, jer je zaključio zabranjeni sporazum kojim se druga strana uslovljava da prihvati dodatne obaveze koje po svojoj prirodi nemaju veze s predmetom takvog sporazuma.

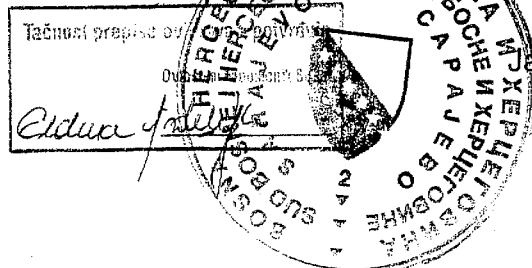
U pogledu prigovora tužitelja koji se odnose na visinu izrečene kazne, ovaj sud smatra da je Konkurencijsko vijeće postupilo pravilno i zasnovano na zakonu, kada je odlučujući o visini kazne tužitelju zbog utvrđenog kršenja Zakona o konkurenciji, s razlogom uzelo u obzir monoploski položaj tužitelja na relevantnom tržištu, jer je upravo zbog takvog svog položaja, tužitelj morao imati posebnu odgovornost u poštovanju Zakonom utvrđenih pravila, mjera i postupaka zaštite tržišne konkurencije, kao i visinu prihoda koji samo u prvih devet mjeseci 2013.godine, iznose 919.195,97 KM, pri čemu se tuženi rukovodio i Smjernicama o načinu utvrđivanja novčanih kazni koje se izriču prema odredbi člana 23. stav 2. tačka a) Uredbe (EC) broj 1/2003, kao i dužinu trajanja povrede, pri čemu je takodjer, pravilan zaključak tuženog, da je na visinu prihoda tužitelja značajno uticao i veliki broj kršenja odredbi relevantnih propisa Zakona o konkurenciji, odredbama Kolektivnog ugovora i Aneksa na ugovor, i pojedinačnih ugovora sa elektronskim emiterima.

Ostali prigovori tužitelja o kojima osporeno rješenje sadrži relevantna obrazloženja a koja ovaj sud u cijelosti prihvata, nisu od značaja za odlučivanje u ovom upravnom sporu pa ih sud neće posebno obrazlagati.

Imajući u vidu navedeno, Sud je primjenom člana 37. stav 1. i 2. Zakona o upravnim sporovima BiH, donio odluku kao u dispozitivu presude.

ZAPISNIČAR
Razija Behlulović

Tačno pripremio ovu zapisnicu
Datum: 12.11.2013.

PREDSJEDNIK VIJEĆA
SUDIJA
Madranka Brenjo